

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/45/2014
Identifikačné číslo spisu:	7211010553
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7211010553.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Richarda Bureša na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením tohto rozsudku 24. marca 2015 v Bratislave v trestnej veci obvinenej Ing. V. G. pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zák. o dovolaní obvinenej Ing. V. G., podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Mariána Lenharda proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 21. novembra 2012, sp. zn. 6 To 73/2012, podľa § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 Tr. por. z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a podľa § 382a Tr. por., takto

rozhodol:

Uznesením Krajského súdu v Košiciach z 21. novembra 2012, sp. zn. 6 To 73/2012 a konaním, ktoré mu predchádzalo

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 319 Tr. por., § 218 ods. 1 Tr. zák. v neprospech obvinenej Ing. V. G..

Napadnuté uznesenie krajského súdu sa z r u š u j e.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Košice II. z 29. mája 2012, sp. zn. 3 T 35/2011.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Košice II. s a p r i k a z u j e, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II. z 29. mája 2012, sp. zn. 3 T 35/2011 bola obvinená Ing. V. G.

uznaná za vinnú z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako vlastníčka a užívateľka rodinného domu na ul. Z. počas prebiehajúcich súdnych sporov ohľadne práva užívania časti tohto domu jej matkou Ing. F. B., nar. XY jej dňa 13. júla 2009 v ranných hodinách, výmenou zámku na dverách, znemožnila vstup do uvedeného domu napriek tomu, že bezplatné a doživotné právo a právo užívania nehnuteľnosti jej bolo priznané osvedčením o dedičstve sp. zn. 28 D 1020/97 Dnot 303/97 zo dňa 6. apríla 1998.

Za to jej bol podľa § 218 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3, § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výmere 250 eur (dvestopäťdesiat).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. jej súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil náhradný test odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

Odvolanie obvinenej proti tomuto rozsudku, Krajský súd v Košiciach uznesením z 21. novembra 2012, sp. zn. 6 To 73/2012 - 276, ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala obvinená Ing. V. G. písomným podaním z 20. mája 2013, prostredníctvom obhajcu JUDr. Mariána Lenharda (v zmysle doloženého plnomocenstva) dovolanie z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V dovolaní uviedla, že odvolací súd tým, že napadnutým uznesením zamietol jej odvolanie, nesprávne posúdil zistený skutkový stav. Odvolací súd sa dopustil právnych chýb, ktoré spočívajú v nesprávnom právnom posúdení skutku podľa ustanovenia § 218 ods.1 Tr. zák. a nesprávnej právnej aplikácie hmotnoprávnych ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú platnosť právnych úkonov, obsah vlastníckeho práva a práva vlastníka, ako aj práva užívať cudziu vec. Jej odvolacie námietky krajský súd vyhodnotil ako účelové, pretože bola usvedčená zo žalovaného skutku. Namietané nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu zásadne ovplyvnilo jej postavenie, pretože bola odsúdená za prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru v zmysle § 218 ods. Tr. zák. a to aj napriek tomu, že je spolu so svojim manželom vlastníčkou domovej nehnuteľnosti, ku ktorej sa viaže objektívna stránka predmetného skutku, aj keď na príslušnom výpise z listu vlastníctva nie je zapísaná žiadna ťarcha v prospech poškodenej a poškodená nemá k tomuto rodinnému domu žiadne zákonné právo, aby v tomto bývala a tento užívala, navyše bezplatne.

V danej veci mali konajúce súdy podľa obvinenej právne posúdiť, či poškodená má v rodinnom dome na ul. Z., právo bývať a užívať tento rodinný dom, ako aj pozemok, na ktorom je stavba postavená. Teda bolo potrebné vyriešiť, z akého právneho titulu tieto užívacie práva možno vyvodiť a či konkrétne osvedčenie o dedičstve vydané v dedičskom konaní po por. T. B. zo dňa 6. apríla 1998, sp. zn. 28 D 1020/97, Dnot 303/97 má povahu rozhodnutia, ktoré takéto právo priznáva, prípadne, či dohoda dedičiek (ako to napadnutý rozsudok uvádza) je právnym úkonom platným v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a teda, či z tohto právneho úkonu vyplývajú práva a povinnosti pre jeho účastníkov tak, ako sú uvedené v tomto osvedčení. V konaní bolo podľa dovolateľky nepochybne preukázané, že spolu so svojim manželom sú vlastníkami spornej nehnuteľnosti vedenej v N., Správa katastra N. na LV č. XY, kat. úz. N., parc. č. XY o výmere 373 m² zast. plochy a nádvoria a rodinného domu č. súp. XY na parc. č. XY v takom spoluvlastníckom režime, že spoluvlastnícky podiel 1/2 k celku majú v bezpodielovom spoluvlastníctve oni a ďalší spoluvlastnícky podiel 1/2 k celku má vo vlastníctve obvinená. V dedičskom konaní po por. T. B., pod sp. zn. 28 D 1020/97 Dnot 303/97, ktoré sa viedlo pred notárom JUDr. V. B. so sídlom v N., bolo vydané dedičské osvedčenie zo dňa 6. apríla 1998, z ktorého mimo iného vyplýva, že v bode V. dedičia uzavreli o vyporiadaní dedičstva dohodu, v ktorej je mimo iného uvedené, že manželka poručiteľa Ing. F. B., rod. J., má podľa dohody doživotné a bezplatné právo v rodinnom dome a právo užívania nehnuteľností. Predmetom dedenia bol spoluvlastnícky podiel k predmetnej nehnuteľnosti v podiele 1/2 k celku, pričom manželke poručiteľa

titulom vyporiadania BSM patril podiel rovnajúci sa podielu, ktorý pripadal do dedenia, teda v skutočnosti predmetom dedičstva bol podiel 1/4 k celku. Pri správnom právnom posúdení obvinená namieta určitosť a zrozumiteľnosť takéhoto dojednania dedičov, pretože nie je bližšie konkretizované a špecifikované, v ktorej časti, v ktorej miestnosti a v akom rozsahu manželke poručiť - poškodenej takéto právo prislúcha. Taktiež vo vzťahu k užívaniu nehnuteľností nie je bližšie špecifikované, či sa jedná o pozemok, prípadne jeho časť a v akej reálne vyčlenenej časti. Za takýchto okolností je takáto dohoda dedičov neplatná, pretože nie je možné zistiť, čo je jej predmetom. K platnej dohode medzi dedičmi nemohlo dôjsť ani z toho dôvodu, že manžel obvinenej nebol účastníkom dedičského konania, nemohol s poškodenou uzatvoriť dohodu o užívaní sporných nehnuteľností, pričom predmetom dedičstva nebola celá predmetná nehnuteľnosť, ale iba spoluvlastnícky podiel po poručiťovi. Jediným právnym inštitútom občianskeho práva, ktorý obmedzuje vlastníka nehnuteľnosti v prospech niekoho iného, sú vecné bremená, ktoré sú upravené v § 151n a nasl. Obč. zákonníka.

Obvinená Ing. V. G.alej poukázala na to, že rozsudkom Okresného súdu Košice II. č. k. 41 C 78/2007-147, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. mája 2009, bolo rozhodnuté o žalobe Ing. F. B., podanej proti obvinenej a jej manželovi, o určenie doživotného a bezplatného práva v rodinnom dome a práva užívania nehnuteľnosti tak, že žaloba Ing. F. B. bola zamietnutá.

Na záver obvinená uviedla, že žiadne súdne rozhodnutie, právna skutočnosť alebo zmluva, neoprávňujú Ing. F. B. k tomu, aby sa správala ako vlastníčka, prípadne nájomníčka predmetnej nehnuteľnosti a aby jej práva mohli byť posudzované z pohľadu naplnenia objektívnej stránky trestného činu v zmysle § 218 Tr. zák. Pri správnom právnom posúdení žalovaného skutku, v zmysle hmotnoprávných ustanovení citovaného Obč. zákonníka, ako aj ustanovenia § 218 ods. 1 Tr. zák., mal súd konštatovať, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, nie je trestným činom podľa § 218 ods. 1 Tr. zák.

Z týchto dôvodov navrhla, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením odvolacieho súdu bol porušený zákon v jej neprospech v ustanovení § 218 ods. 1 Tr. zák., napadnuté uznesenie zrušil a prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II. sa s právnymi úvahami obvinenej v dovolaní nestotožnil. Podľa odôvodnenia prvostupňového rozsudku poškodená Ing. F. B. oprávnene užívala rodinný dom na ul. Z. po ukončení jeho výstavby a kolaudácii od konca roka 1989 ako jeho spoluvlastníčka a od právoplatnosti osvedčenia o dedičstve od 22. apríla 1998 ako užívateľka. Samotné spáchanie skutku bolo objektívne preukázané výsluchmi svedkýň V., X. a V. Nemožno sa teda stotožniť s právnym názorom dovolateľky, že poškodená nemala k predmetnému rodinnému domu žiadne zákonné (užívacie) právo. Navrhol v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie odmietnuť.

K podanému dovolaniu sa cestou svojho právneho zástupcu JUDr. Jána Biroša vyjadrila poškodená Ing. F. B. Rozhodnutia okresného, ako aj odvolacieho súdu považuje za správne a dovolanie podľa § 392 ods. 1 Tr. por. navrhla zamietnuť. Poškodená na základe dedičského osvedčenia, v ktorom dedičia uzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva, má doživotné a bezplatné právo v rodinnom dome a právo užívania predmetnej nehnuteľnosti. Na tomto základe poškodená užívala časť nehnuteľnosti, čo bolo v rámci vykonaného dokazovania aj preukázané, a pokiaľ jej obvinená znemožnila výmenou zámku na dverách nehnuteľnosť užívať, nepochybne sa dopustila skutku tak, ako bola napadnutým rozsudkom Okresného súdu Košice II., v spojení s uznesením odvolacieho súdu, uznaná vinnou z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zák. Námietky obvinenej, pokiaľ sa týkajú právneho posúdenia vecných bremien upravených v § 151n a nasl. Občianskeho zákonníka, riešili súdy v rámci viacerých občianskoprávných konaní, pričom dospeli v záveru, že v danom prípade nie je možné právne posudzovať dohodu dedičov z hľadiska § 151n a nasl. Občianskeho zákonníka, ale v danom prípade je treba tento vzťah posúdiť ako osobný záväzok dedičov, umožniť poškodenej doživotné a bezplatné právo v rodinnom dome ako osobný záväzok obvinenej vo vzťahu k poškodenej. Takýto právny názor vyslovil aj Krajský súd v Košiciach v uznesení sp. zn. 5 Co 343/2009-36 zo dňa 12. októbra 2009, ktorým nariadil predbežné opatrenie strpieť užívanie nehnuteľností zo strany žalovaných, t.j. obvinenej a jej manžela, až do právoplatného skončenia konania

o vypratanie predmetných nehnuteľností. Obvinená v podanom dovolaní poukázala aj na rozsudok Okresného súdu Košice II., sp. zn. 41 C 78/2007-147, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13. mája 2009, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe poškodenej, podanej proti obvinenej a jej manželovi, o určenie doživotného bezplatného práva v rodinnom dome a práva užívania nehnuteľností, ktorá bola zamietnutá. Obvinená nesprávne interpretovala tento rozsudok, pretože v tomto konaní súd nerozhodoval o určení doživotného a bezplatného práva rodinného domu a práva užívania nehnuteľností, pretože v priebehu konania bol žalobný návrh zmenený tak, že poškodená žiadala, aby súd rozhodol, že toto právo sa považuje za vecné bremeno. Žaloba bola zamietnutá len z toho dôvodu, že dohoda dedičov v dedičskom konaní bola ako právny úkon neurčitá. Napriek tomu však súdy v tomto konaní konštatovali, že doživotné a bezplatné právo v rodinnom dome a právo užívania týchto nehnuteľností je potrebné právne posúdiť ako osobný záväzok dedičov voči poškodenej, teda osobný záväzok aj obvinenej, umožniť poškodenej bezodplatné užívanie tejto nehnuteľnosti. Taktiež súdy konštatovali, že obvinená, pokiaľ by aj odpredala predmetné nehnuteľnosti, bola by povinná zabezpečiť poškodenej jej bývanie a užívanie týchto nehnuteľností. Oprávnenosť užívania predmetných nehnuteľností potvrdili okresný a krajský súd aj v ďalšom konaní, v ktorom obvinená spolu s manželom sa domáhali vypratania týchto nehnuteľností poškodenou. Aj táto žaloba bola zamietnutá a rozhodnutie Okresného súdu Košice II. č.k.12 C 146/2006 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 08. januára 2014.

Po tomto postupe bolo dovolanie obvinenej predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.), dovolací súd preto v zmysle § 384 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj správnosť jemu predchádzajúceho konania, pričom zistil, že bol porušený zákon.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyplýva, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúma ani neúplnosť skutkových zistení, ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané.

Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojínštančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahrádza riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisťeniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne, v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania

podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto pripomína, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu je vylúčené uplatňovanie námietok proti skutkovým zisteniam pre ich nesprávnosť alebo neúplnosť, či už v dôsledku nevykonania potrebného dokazovania alebo nesprávneho hodnotenia dôkazov. Vo vzťahu k zistenému skutku možno namietat iba to, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin, resp. že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu.

Obvinená Ing. V. G. sa pomerne rozsiahle zaoberala najmä tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení, čo aj za použitia príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka odôvodnila. Takto dospela k záveru, že sa nemohla dopustiť žalovaného trestného činu.

Z vyššie uvedeného právneho rozboru uplatneného dovolacieho dôvodu najvyšší súd vychádza z toho, že procesné súdy riadne a dostatočne zistili skutkový stav, a teda je potrebné skúmať, či ním boli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu.

Podľa záverov okresného i krajského súdu, obvinená popísaným spôsobom oprávnenej osobe v užívaní domu neoprávnene bránila.

Podľa § 218 ods. 1 Tr. zák. kto protiprávne obsadí alebo užíva dom alebo byt iného alebo kto oprávnenej osobe v užívaní domu alebo bytu neoprávnene bráni, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Týmto konaním sa dopustí prečinu neoprávneneho zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru, ktorého objektom je ochrana nerušeného výkonu vlastníckeho práva k domu, bytu, alebo nebytovému priestoru.

Oprávnenu osobou je predovšetkým vlastník domu alebo bytu, pokiaľ je zároveň užívateľom. Ďalej je oprávnenu osobou nájomca alebo podnájomník domu alebo bytu. Nájomca je oprávnený vec užívať spôsobom ustanoveným v zmluve; ak nebolo dohodnuté inak, primerane povahe a určeniu veci.

Za bránenie v užívaní domu alebo bytu preto treba považovať akékoľvek neoprávnené a podstatné rušenie výkonu užívacieho práva oprávnenej osoby (napr. znemožnením prístupu do domu alebo bytu uzamknutím alebo iným uzavretím a pod.).

Páchateľom môže byť ktorákoľvek fyzická osoba, a môže to byť aj vlastník domu alebo bytu vo vzťahu k oprávnenému užívateľovi bytu v jeho dome.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Po preskúmaní veci Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že okresný súd pri vyhodnotení dokazovania náležite nezvažoval vlastnícke pomery viažuce sa k predmetným nehnuteľnostiam, najmä, či Ing. F. B. mohla vystupovať v tejto trestnej veci ako poškodená strana, a najmä z hľadiska objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu ako oprávnená osoba. Krajský súd sa naznačenými otázkami taktiež nezaoberal a zamietnutím odvolania obvinenej potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu.

Obidva súdy vo svojich rozhodnutiach poukazujú na okolnosť, že bezplatné a doživotné právo a právo užívania nehnuteľnosti bolo poškodenej priznané osvedčením o dedičstve sp. zn. 28 D 1020/97 Dnot 303/97 zo 6. apríla 1998. Je tam okrem iného uvedené, že „manželka poručiteľa Ing. F. B., rod. J. má podľa dohody doživotné a bezplatné právo v rodinnom dome a právo užívania nehnuteľností“.

Treba konštatovať, že v tejto časti je táto dohoda dedičov o vyporiadaní dedičstva neurčitá a právne nevymožiteľná. Je pritom zrejmé, že kvôli týmto nedostatkom sa viedli a aj vedú na príslušnom súde

občianskoprávne spory. Dokonca všetko nasvedčuje tomu, že táto dohoda môže byť posudzovaná ako absolútne neplatná, ktorá vlastne nevznikla. A nie je ani žiadnym spôsobom vynútiteľná.

Z toho teda aj logicky vyplýva, že nemôže byť vynútiteľná ani normami trestného práva.

Treba len súhlasiť s dovolacou námietkou obvinenej, že z tejto dohody nie je zrejmé, kde konkrétne by v dome právo poškodenej ako oprávnenej osoby užívať nehnuteľnosti prislúchalo.

Pokiaľ proklamované právo poškodenej treba v súlade s odôvodnením rozhodnutí konajúcich súdov posúdiť ako osobný záväzok dedičov voči nej, pôjde len o záväzok morálny, ktorého porušenie nemôže taktiež napĺňať príslušné normy trestného práva.

V kontexte preukázanej skutkovej okolnosti, že obvinená výmenou zámku na dverách znemožnila poškodenej vstup do domu, treba podotknúť, že v súvislosti s neurčitosťou dohody dedičov, mohlo byť toto konanie príslušným orgánom posúdené ako konanie v rozpore s občianskym spolunažívaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje aj s dovolacou námietkou obvinenej, podľa ktorej jediným právnym inštitútom občianskeho práva, ktorý obmedzuje vlastníka nehnuteľnosti v prospech niekoho iného, sú vecné bremená, ktoré sú upravené v § 151n a nasl. Obč. zákonníka.

K tomu navyše dovolací súd dodáva, že v tomto trestnom konaní sa doposiaľ nikto nezaoberal dôležitou okolnosťou platnosti zmlúv, upravených v ustanovení § 46 a § 47 Občianskeho zákonníka.

Spáchanie tohto prečinu je totiž podmienené skutkovým zistením, že poškodený bol oprávnený užívať určitý dom alebo byt a že páchatel mu v tom bránil neoprávnene.

Po vrátení veci bude potrebné, aby prvostupňový súd zákonným spôsobom vykonal dokazovanie v naznačenom smere a znovu rozhodol. Okrem toho je potrebné sa oboznámiť so všetkými právoplatnými rozhodnutiami príslušných súdov, na ktoré poukázala v dovolaní obvinená, a vo svojich vyjadreniach k nemu strany trestného konania, a v rozhodnutí sa s nimi vysporiadať.

Navyše vzhľadom na zložitý právny vzťah v predmetnej veci, treba sa po náležitom objasnení objektívnej stránky žalovaného prečinu veľmi dôsledne vysporiadať aj so subjektívnou stránkou tohto prečinu, pretože trestná zodpovednosť je založená nie na spôsobení následku, ale na zavinení k tomuto následku. V danom prípade ide o úmyselný prečin, preto treba skúmať nielen vôľovú, ale aj vedomostnú (intelektuálnu) stránku konania obvinenej.

Podľa § 386 ods. 1 Tr. por., ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por., vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. súčasne s výrokom uvedeným v odseku jeden, dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší hocí len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku, prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 391 ods. 1 Tr. por. je orgán, ktorému bola vec prikázaná, viazaný právnym názorom, ktorý

vyslovil vo veci dovolací súd a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Podľa § 382a Tr. por. dovolací súd môže rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak zistí, že dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného, sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 171 ods. 1 a § 305 Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky tento rozsudok verejne vyhlásil.

Toto sú dôvody, na základe ktorých bolo podanému dovolaniu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyhovené.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.